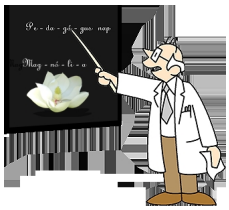

Tizenkét éve raktam le a krétát és fordítottam vélhetően végleg hátat a katedrának. Azóta sem felejtettem el azokat a szép napokat, amikor így június elején abban a bizonyos általános iskolában megjelentek a tanítványok, szép és kevésbé tetszetős, ám nekem akkor is kedves csokraikkal és mosollyal arcukon. Ilyenkor feledte minden tanár az egész éves hajtást, a kudarcokat, a megbántást és megbántódást, egyszóval mindent.

Milyen kár, hogy semmi sem tart örökké! Még az ilyen emelkedett és „egymásratalálós” napok sem. Nemsokára bizonyítványt kell kiállítani, és ugye mindenki tudja, ilyenkor a pedagógus is vizsgázik. Aztán hamarosan elkezdődik a nem is olyan távoli szeptemberre való felkészülés. Ki lehet osztályfőnök és ki nem, kinek milyen osztály jut, sőt, lesz-e állása némelyeknek?

Szóval az ünnepek és az öröm percei nagyon is rövidek. Utána visszahuppanunk a koszlott iskolai folyosóra – hiszen festésre már évek óta nem sikerült pénzt szerezni. Benézünk a szertárak misztikus, ám egyre inkább muzeális világába, majd rápillantunk a kollégánkra, aki próbálja társadalmi pozícióját turkálós eleganciával szinten tartani.

Többször faggatom egykori tanár társaimat, mi változott amióta elmentem, de csak legyintenek. Rosszabb lett minden, a feltételek, a gyerekek – „hiszen olvasol újságot, nézel televíziót, látod már a tanárokat is verik”. Atomizálódik a társadalom, nincsenek szilárd értékek, széthulló családokban, mint a csalán nő fel a gyerek, mitől is lenne másképp?

Legbelül az önigazolás önelégült mosolyt csal a számra, azaz csak mosolyognék, ha nem lennék teljes mértékben együtt érző volt kollégáimmal. Ha nem tudnám, hogy mennyit dolgoznak fillérekért, ha nem tudnám mennyi áldozatot hoznak azokért, akik sokszor a semmibe veszik őket. Elvégre a jövőt építik, azokkal foglalkoznak, akikből miniszterek, tudósok, szakemberek lesznek, sőt oktatáspolitikusok...

Tizenöt év munka és hiábavaló csatározásai után éreztem azt , hogy "nem látom az alagút végét". Elegem lett az pár száz forintokon való öldöklő küzdelmekből, abból, hogy egyesek mások elárulásából húztak pillanatnyi hasznot, hogy minden év elején wc papír és szalvéta pénzt szedjek, hogy mindig mindenre a szülőktől kérjek segítséget. Ez persze csak az egyik oldal, a másik az, hogy miközben tanfolyamok és továbbképzések tucatjait végeztem el másokkal együtt, jottányit sem nőtt a bérem, az a bér, amely a szintén pedagógus feleségemmel együtt a megélhetésre is éppen csak elég volt.

Így nem csoda, hogy először én tettem le a lantot, majd később a nejem is. Szerencsére a tanításon kívül úgy tűnt máshoz is volt tehetségünk, így tíz évnél is régebb óta pályaelhagyók vagyunk.

Messziről tiszteljük és szeretjük a szakmát és szurkolunk neki, hogy szebb és boldogabb idők is jöjjenek már. Ne csak pedagógusnapon, hanem minden tanítási napon, legyen kiegyensúlyozott és harmonikus kapcsolat a nevelők és neveltek között, ahogy kell. Most nem sok esélyt látok erre, de talán hamarosan változni fog a világ. Legalább is bízzunk benne, hiszen egy pedagógus általában optimista. Főleg ezen a napon.